

Kutsal Ruh'la mutlu olun (Yuhanna 12:44-50)

Tanrı Babamızdır. Bedenimizin babası toprağa döner. Atalarımız ise yeraltındadır. Biz Tanrı'ya Baba diyoruz. Baba Tanrı göktedir. O yaşıyor. O ruhumuzun Babasıdır. Şöyle düşünenler var, “Ben İsa'ya inanmak için bedenimin babasına nasıl ihanet edebilirim?” Tanrı yerdeki babamızdan bizi uzaklaştırmaya çalışan değil. O sadece ruhumuzu kurtarıp ruhumuzun Babası oldu. Biz yerdek babamızı seviyoruz, ona hizmet ediyoruz, özlüyoruz. Ama ruhumuz İsa Mesih'te Tanrı'ya Baba diyerek Tanrı'nın sevgisini alıyor. Biz Tanrı'nın ruhumuzun Babası olduğunu kabul etmeliyiz. İnsanlar bedeninin babasını seviyorlar ama ruhunun Babasını o kadar sevmezler. Beden geçicidir ama ruh sonsuzdur. Tanrı'nın sevgisi sonsuzdur. Tanrı'nın sevgisi dünyanın yaratılışından sonra oluşmadı, Tanrı sonsuzluktan beri kendi bağrında olan Oğlu'nu sevdi. Sonsuzluktan beri sonsuza kadar bu değişmez.

Tanrı sevgidir derken bu sevgi İsa Mesih'le alakasız olarak vaat edilmedi. Her şey İsa Mesih'te vaat edildi. Dolayısıyla Tanrı'ya Baba dediğimiz zaman ruhumuzun Babası olduğunu hatırlamamız lazım. Yerdeki babamızı düşündüğümüz zamanda ona çok teşekkür ettiğimiz için duygulanarak gözyaşlarımız dökülüyor değil mi? Bu ruhumuzun Babasını sevmemizin modelidir. Ama insanların imanı duygusundan daha zayıftır. Duygusal olarak iman hayatını sürdürenler bir gün kiliseden ayrılabilir. Biz kiliseye teşekkür etmemiz lazım. Çünkü kiliseye gelerek Gerçeği öğrendik, Müjdeyi öğrendik. Kiliseye gelerek zulüm edilerek de bütün hayat boyunca Gerçek için yaşayan pastörün ağzından çıkan vaazı işiterek imana sahip olduk. Hamdolsun! Kilise İsa'nın bedenidir. Kilisenin kendi bedeni olduğunu İsa söyledi ve kiliseyi sevmenin Rab'bi sevmek olduğunu söyledi. İçimizde ruh olduğunu, beden değil ruhun mutluluğu daha önemli olduğunu nereden öğrendik? Bu iman nereden geldi? Kiliseye teşekkür etmeli, Rab'be şükretmelidir. Ben Müjdeden dolayı hayat boyunca küfür alıyorum ama hiç sarsılmıyorum. Çünkü benim öğrendiğim Müjdeye ihanet edemem. Bu nedenle şimdiye kadar dayandım. Ve bugünde tüm yüreğimle size yalvarıyorum. Tanrı'nın lütfüne ihanet etmeden şükretmek lazım. O Babamızdır. Ruhumuzun Babasıdır.

Kişi kendi ruhu hakkında iyi biliyormuş gibi davranabilir. Gayretle çalışarak çok para kazanabilir. Ama İsa “Ey akılsız! Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak? Kendisi için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonu böyle olur” diye söyledi. “Bu gece canın senden istenecek” demek “Bu gece sen ölürsün” demekten daha büyük anlam taşımaktadır. “Rab bu gece gelirse ne yapacaksın?” anlamı vardır. Rab yaşam dirilişini kazandırmak için geldiği gün, beden Göklerin egemenliğini miras olarak alamaz. O zaman bu dünyada kazandıkları kimin olacaktır? Yeryüzünde biriktirilenleri güve ve pas yiyip bitirebilir, hırsızlar da girip çalabilirler ama Gökte biriktirilenler yok olmaz.

Ben hiç bir zaman imanımı insanlara göstermeye çalışmadım. Kazancım varsa biriktirerek sürekli arsaları aldım. Çünkü hepsini göğe getirmek istedim. Çok günah işledim ama Rab'bin vaadine göre bağışlanmış kişiyim, Tanrı'nın vaadine göre Kutsal Ruh'u almış kişiyim, O'nun vaadine göre umudun gününü beklemekteyim. Aranızda yaşlılar varsa dışlanmış gibi hissetmeyin. Yaşlı olmak görkemli güne yakın olmaktır. Rab'bin tekrar gelişine yakın bir zaman olduğu için sevinçle bol olması lazım. Süleyman'ın Özdeyişleri 20:29'da ‘Yaşlıların onuru ağarmış saçlardır’ diye söyledi. Birinin yaşlı olmak Tanrı'nın onun aracılığıyla yaptığı iş artık olgunlaşmakta olduğunu gösteriyor. Ben yaşılanıyorum ama dünyada dışlandığımı hissetmiyorum. Benim gideceğim yer cennet bahçesidir. Dilenci gibi kirli bir giysiyle değil beyaz keten giyerek taç alarak gideceğimi düşünüyorum. Sanki gelin gibi. Nefesim kesileceği gün ümitsiz gün değil çok mutlu gündür. En çok mutlu gündür. Yaşlılar ‘Artık kilise beni önemsemiyor’ diye düşünmemeli. Kilisede görev alıp çalışmayabilir ama aslında ‘ruhum nasıl görkemli bir şekilde göğe girebilir?’ diye düşünmek lazım. Bu daha önemlidir. Rab

anında tekrar gelip kutsalları çağırdığında biz güveyi için hazırlanmış süslü bir gelin gibi sevinçle dolu olmamız lazım.

‘Rab’bin ikinci gelişi çok geç!’ diye düşündükleri için insanlar imanlı hayatını iyice sürdüremiyorlar. O’nun ne zaman geleceğini kimse bilmez. Gündüz tarlada bulunan iki kişiden biri alınacak biri bırakılacaktır. Gece aynı yatakta olan biri alınacak öbürü bırakılacaktır. Ve Değirmende buğday öğüten iki kadından biri alınacak, biri bırakılacak. Dolayısıyla gece mi? Gündüz mi? Akşam mı? Ne zaman olacağını kimse bilmez. Vahiy kitabında yazılmış olduğu gibi biz ‘Amin! Gel, ya Rab İsa!’ diyebilmemiz lazım. Birkaç gün önce Endonezya’ya misyoner olarak giden biri uçak kazasından dolayı ailesiyle birlikte öldü. O Rab’bin işçisiydi ama ansızın bu dünyadan ayrıldı. O an başka insanlar cin olmuşlar ama o ve ailesi cennet bahçesine gitmiştir. Biz her zaman Kutsal Ruh’la yaşamamız lazım. Duygumuza göre yaşamayalım.

Bedenin duygusuna göre yaşayanlar ‘kilise güzel bir görev vermedi’ diye kızarak kiliseden ayrılıyorlar. Böyle kişinin imanı iyi değil. Biz benliğin tutkusuna göre değil Kutsal Ruh’la yaşamamız lazım. İsa ‘Siz Ruh’a karşı küfür etmeyin, Ruh’u kaygılandırmayın, söndürmeyin’ diye uyardı. Çünkü bu çağda gelecek çağda bağışlanamaz. Yasa’yı çiğnerse bağışlanabilir ama Kutsal Ruh’a karşı çıkıp ayrılırsa bağışlanma yoktur. Kutsal Ruh’la mutlu olanlar Ruh’un yönetiminde olmalıdır. İsa Kutsal Ruh aracılığıyla doğdu, ve Kutsal Ruh’la çalıştı. Acaba o harika bir ticaretçi miydi? Hayır! Ölümlük bir bardak su bile içemediği için ‘susadım!’ dedi. Mezar alacak para bile olmadığı için başka insanın mezarına gömüldü. Yeryüzünde başını yaslayacak bir yer olmadığını söyledi ve biz de ardından gitmek için kendimizi inkâr edip çarmıhımızı yüklenip O’nu izlemek gerektiğini söyledi. Bu kendi kendine acı çekmek değil Ruh’un yönetiminde olmaktan bahsediyor. Bedeni rahatlatan bütün yol bereketli yol değildir. Biz Ruh’un yönetiminde olmamız lazım. Ruh’un yönetiminde yürürken yalnız ve sıkıntılı olsa da şikâyet etmemek lazım ve o yolu reddetmemek lazım ki Ruh’un insanıdır. Rüzgârın nereden gelip nereye gideceğini bilmezsiniz ama rüzgâr esiyor. Böylece Ruh’un yönetiminde olanlar da aynı şekilde çalışmaktadır.

Yeniden doğmak öz diline baktığımız zaman gökten doğmaktır. Bedenimiz dünyada doğdu ama ruhumuz gökten geldi. Dolayısıyla her şey Kutsal Ruh’la yapmak lazım. Kutsal Ruh gelince ölümlü bedenimize yaşam vereceğini söyledi. Kimliğimiz değişti. Ben bedensel olarak bazen zarar görüyorum. Bazen çok kızıyorum ama sabırediyorum. Sürekli dayanıyorum. Geçmişte biri beni suçladığı için karakolda sorgulanmışım. Bir başka kişi var. O kilise işçisiydi. ‘Pastör şimdi kilisenin parasını çalıp zengin yaşıyor’ diye Beni mehkemeye verdi. Bu nedenle yine sorgulandım. Sorgulayanlar da güldüler. Bu iki kişi bir yıl sonra öldüler. Kutsal Kitap’ta da ‘öç almayın!’ dedi. Korkunç şekilde sabrettim. İsa da dayak yedi, küfür aldı, utandırıldı, günahkâr gibi çarmıhta öldü. Ve Gesemani’de dua ederken ‘Baba, Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun’ dedi. Kutsal Ruh’la öldü ve Kutsal Ruh’la dirildi. Rab ‘Siz de beni izleyin’ dedi.

İsa ‘Bir kimse sudan ve Ruh’tan doğmadıkça Tanrı’nın Egemenliği’ne giremez’ diye söyledi. Ama insanlar cennete gitmek için bellisiz şekilde çabalıyorlar. Romalılar 8:7’de ‘benliğe dayanan düşünce Tanrı’ya düşmandır; Tanrı’nın Yasası’na boyun eğmez, eğemez de...’ diye söyledi. Dolayısıyla günah işlerse tövbe edip Rab’be dönmeli ve O’nun lütfünü alıp bağışlanmalı ve Kutsal Ruh’u izlemelidir. ‘İçinde Mesih’in Ruhu olmayan kişi Mesih’in değildir’ diye Romalılar 8:9’da yazılmıştır. Biz Kutsal Ruh’u almalıyız ve Ruh’un yönetiminde olmalıyız. Biz bedence sudan çıkmayı tecrübe ettik. Artık ruhumuz Kutsal Ruh’u tecrübe etmelidir. Biz bir kere vaftiz ediliyoruz. Aynı şekilde Kutsal Ruh’u da bir kere alıyoruz. Kutsal Ruh git gel yapmaz. Bedenimizin suyla vaftiz edilmesiyle dünyaya ait olan her şey gömülüyor. Ruhumuz Kutsal Ruhu alıyor. Yahya’nın vaftizi değil İsa’nın vaftizi aracılığıyla ruhumuz yeniden doğuyor ve biz Ruh’a ait olanlar oluyoruz.

Dua ettiğimiz zaman ruhumuzun sesini iletebilmemiz lazım. İbadet de Kutsal Ruh aracılığıyla yapmamız lazım ki Tanrı kabul eder. Yuhanna 4:24'te 'Tanrı ruhtur, O'na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar' diye söyledi. Baba Tanrı kendisine böyle tapınanları arıyor. Ben her zaman bu Gerçeğe göre Kutsal Ruh'la sunular sunuyorum, dua ediyorum, Kutsal Ruh'la itaat ediyorum. Yani her şeyi Kutsal Ruh'la yapmaya çalışıyorum. Ben nasıl öleceğimi bilmiyorum. Ya hastalıktan, ya kazadan ölebilirim, yada yaşlanarak ölebilirim. Ama cennet bahçesine gidip Rab'bin gününde birinci dirlişe katılıp görkemli taç almayı büyük istekle bekliyorum. Benliğe ait olanlar ise bırakmam lazım. Duyguyu izlemek mistisizmdir. Ama ben Kutsal Ruh'la mutlu olmak istiyorum.

Duamız nedir? 'Pastör, ben her gün dua ediyorum. Ama ne için dua edeceğimi bilmiyorum' diyenler var. Niçin bilmez ki? Ruhu Kutsal Ruh'la mutlu olması için dua etsin, ailesinin ruhu Kutsal Ruh'la mutlu olması için dua etsin. Canım mutlu olalım.

2015. 2. 8. Semone